

konskim ženam, za to, ker je izredila tri izvrstne sinove, med temi nam znanega duhovnika reda jezuitov. Josipa Lasbaher, doktorja in profesorja modroslovja v jezuitskem kolegiju v Kalksburgu na Avstrijskem, edino hčer, katera pa je dne 29. junija l. 1887 v Begunjah na Gorenjskem Kranjskem kot izgledna „usmiljena sestra“ umrla. Izgubili pa so tudi sosedi dobro sosedo, kar je pričalo obilo ljudstva pri pogrebu navzočega. Njeni zapuščeni in vsi, ki so pokojno poznali, po njej žalujejo. Naj počiva v miru!

Politični ogleđ.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvi, svitli cesar in cesarica s prevzv. hčerjo, Marijo Valerijo, bivate od ponedeljka v Budimpešti. Tam mošnje prebivalstvo ji je vzprejelo s tihim a tem bolj ganljivim sožaljem. — Drž. zbor razpravlja načrt postave o skladiščih, o poslopih, ki se priredé na nekaterih krajih za to, da se shranijo v njih deželni pridelki in ob enem postavijo na prodajo. S časom utegne tako skladišče prinesiti kmetom koristi, se ve, če ne bode v rokah judov. — V tem, ko v nekaterih krajih že pojemlje veselje do kat. pol. društev, snuje se njih na nemškem Štajarji še zmerom novih; pri sv. Lovrenci v Muriškem dolu so odprli uno nedeljo tako društvo prav slovesno. Drž. poslanec Kaltenecker je poročal ob enem o svojem in o delovanji svojih tovarišev v drž. zboru. Udov pa se je bilo že koj prvi den 208 vpisalo. — Nemški liberalci v Celovci so sila žalovali, ko je bil nemški cesar Viljem umrl, sedaj, ko je umrl tako nenadoma na š. cesarjevič, pa se ni videlo pri njih nobenih znamenj žalosti taki so vam to domoljubi! — V Štebnu pri Zili je prenehala podružnica šulvereina. slov. možje so se spame-tovali, ter so ji obrnili hrbet a zdaj je za to, izlasti pri tamošnjih učiteljih strašna jeza nanje. Sodnji den pa menda le ne bode za voljo tega! — V nedeljo je bil v Ljubljani nekak „ljudski shod“, t. j. nekaj delalcev se je zbralo in so pri tem pridno ropotali zoper vse, kar jim ni po volji. Najbolj pa jih je vjezilo, da še je ljudi, ki imajo premoženje, pa ga ne dajo — delalcem. To je čudna slepota, kdo jim bi pač neki potlej dajal dela, kruha, ko bi ne bilo več taci, ki bi jim ga mogli plačati in to še predno kaj dobi za tisto? Zastonj išče delalec dela, če ni človeka, ki ga ima in mu ga plača. — „Sokol“, slov. telovadno društvo v Gorici se razvija lepo in dobiva čedalje več prijateljev v mestu. Na občnem zboru zadnjo nedeljo je bilo lepo število krepkih telovadcev. — Slovenci se v Trstu že pripravljajo za mestne volitve. Politično društvo „Edinost“ pa tirja slov. ljudsko šolo v mestu, mestni očetje

— blizo vsi vroči Italijani — pa se je branijo na vse pretege. — Dr. Schlindtner, svoje dni namestnik kr. notarja v Zagrebu, je dobil sedaj za svoje goljufovanje 12 let težke ječe, težko pa, če se še kaj povrne ogoljufanim rodbinam. — Po ogerskih višjih šolah še vedno ne dajo dijaki mirú ter se repenčijo zoper novo vojaško postavo. Človeku pa se dozdeva, da imajo drugi ljudje svoje roke pri tem, ljudje, katerim se godi najbolje, če so drugi — nezadovoljni in taci, tihotapev je veliko pod krono sv. Štefana.

Vunanje države. Sv. Oče so poslali po brzozjavu tolažbe avstrijskem cesarju in je sam svitli cesar rekel, da so mu bile, te besede v največjo tolažbo, ki je na svetu mogoča. — V Rimu še ni konec nemirov, kriva jih je nekaj vlada sama, ker je pustila, da je prišlo zmirom več delalcev v mesto, za delo pa jim ni skrbela. Reve so se nadjali bogatih zaslužkov, našli pa so le lakote in še večje, kakor so jo imeli domá. — V drž. zboru so izvedeli, da ima letos Italija za 191 milj. več stroškov, kakor dohodkov. Ta novica je hudo spekla vse, ki so doslej znali in govorili vedno o veliki sreči zjedinjene Italije. Ali bodo še poslej naši Italijani hrepeneli ven — v srečno Italijo? — General Boulanger je na novo izginil iz Pariza, vlada si je za voljo tega v velikem strahu: kaj če kje general obiskuje na tihem svoje prejšnje tovariše, generale po drugih mestih? To bi seveda bilo nevarno za vlado, ko bi dobil mož višje vojaštvo za se. — Irski škofje so se potegnili za poslanca O'Briena, moža je vlada zaprla ter ga je vrgla v ječo, ne da bi se on bil zagrešil kaj zoper postave. — Nemški kancelar, knez Bismarck, ima sedaj hude dni. Nekaj ga je zdravje jelo zapuščati, nekaj je prišel cesar njegovim spletkam na sled ter nima več zaupanja va nj. Tako se pravi, vendar pa mi nimamo veliko zaupanja v te govorice, kajti Bismarck ni mož za to, da bi mu kdo izpodbil stol, vsaj tako lahko bi to delo ne bilo. — Za voljo nesreče na ruski železnici pri Borkih vrši se v teh dneh kazenska obravnava. Kakor pa je podoba, bode nje konec ugoden za obtožence, kajti car sam ne želi obsodbe. — Mati bolgarskega kneza, princezinja Klementina se je vrnila z Dunaja. Knez Ferdinand je odredil, da se vzviša število pešcev za 12 polkov. — Srbija ima sedaj dovolj denarja t r ne čuti potrebe za novo posojilo. Taka novica se sliši pač redko. — Pravoslavni patrijarh v Carjem gradu ni potrdil ločitve zakona kralja Milana in Natalije. Kaj bode pač Milan sedaj storil? — Iz Turčije gre glas, da je izplačala ona vso zaostalo vojno odškodnino Rusom. Glas ta pa ni za to, da mu veruješ. — Grški kralj Jurij obiše sultana v Carjem gradu, ko se vrne iz Petrograda, kjer bode

poroka njegove hčere, v Atene. Posebne reči pa menda ne pomeni to obiskanje. — Na morji je bil v zadnjih dneh na večih stranéh silen vihar in se je več ladij pogreznilo v morje. Več anglejskih pa tudi španskih parnikov je doletela taka nesreča. — VBraziliji, cesarstvu v južni Ameriki, pripravlja se veliko bandero za cerkev M. B. v Lourdesu. Naročila jo je cesarica, lani je bila ona prišla v Lourdes.

Za poduk in kratek čas.

Božična zvezda.

(Resnična dogodba.)

(Dajje.)

V.

Po mnogih nevarnostih priplujemo v Novi York. Tamkaj sem bil prijazno vzprejet. Zima me zadržuje v pisarni; a kedar je prišla spomlad, se je poreklo: „Le na zapad!“ Z merami in različnimi instrumenti; z risalnimi mapami in oraljem; z živežem, culicami in odejami ter z 12 pomočniki in delavci se odpravimo 4 zemljomerci, da izmerimo načrt novi železnici.

Mesec dni potujemo. Naj ne razlagam, kako se je vse godilo, samo, da sem v verskih rečéh postal zmiraj bolj malomaren. Blago zvoni po divjini glas zvona z bližnjega zvonika; a ni bil dovolj močen, da bi me potegnil k cerkvi, od koder je glas prihajal.

Prišla je zopet jesen, meseca vinotok in listopad — „indijansko leto“ — ...

V grudnu nehamo z našim delom in odpošljemo naše delavce v bližnje mesto; a zemljomerci ostanemo v malem selu, da dokončamo naše risarije itd. V sredini male občine stoji dvoje poslopij: cerkev in farovž, kjer živi častiti katoliški, séri duhovnik, o katerem se je govorilo, da bi v domovini lahko postal grof; a zapustil je raje očeta, mater in vse, da služi Jezusku. Bil je od faranov, kakor oče češčen. Ker je pa č. g. župnik tudi še služboval v drugih bližnjih občinah, in bil z večinoma od doma, nisem prišel ž njim v dotiko.

Dne 24. grudna je prišel č. g. župnik zopet domu. Imel se je obhajati v preljudbi občini velik praznik. V sv. noči 1. 1874 ne misli nikdo v oni mali občini na spanje. Ob polnoči hiti v cerkev. Tudi jaz. Bila je lepa noč.

Svitla luna stoji na nebu in lije blede luč na hiše in polje, a na vejicah drevesnih se svetlika rosa, jednako večim milijonom dijamantov. Tu in tam se vidi luč obdana od gručé ljudi, ki se bližajo po pragozdih k cilju svojemu. Cerkevica je tukaj, praznično okinčana z jelčjem in drugim zimskim zelenjem ter obdana z mnogimi lučicami. Ob polnoči se je obhajala slovesna služba božja. V priprosti cerkvi je bilo, kakor bi se nahajali v hlevcu pri Betlehemu.

Ko je sv. meša minola, se g. duhovnik pokrižajo in prečitajo čudoviti evangelij sv. Ivana. Potem se priklonijo in izgovorijo z velikim glasom: „Et verbum caro factum est.“ „Et habitavit in nobis.“ je odgovoril strežnik.

Tihi izdihljeji so se slišali v skupščini. Pri mogem tujcu so se vzbujali spomini na minole praznike v domovini. Tudi meni tekó solze. Potem se zapoje lepa pesem.

Ta božična slavnost v ubogi cerkvi, tukaj v divjini, spominja na službo božjo kedaj — v katakombah.

Smešnica 7. Vaški fantje so se pogovorili, da se zberó na večer v vaški krčmi. Ko pride pa v večer eden v krčmo ter še ne najde ondi nobenega tovariša, vpraša krčmarico: „Kaj, mati! Ali še ni bilo nikogar naših tepeev pri Vas?“ — „Ne“, odvrne mu krčmarica, „ni ga še bilo, ti si prvi“.

Razne stvari.

(Cesaričinja-udova.) Kolikor se sliši, preseli se cesaričinja udova, nadvojvodinja Štefanija, v Prago ter ostane poslej v tem lepem mestu. Zlata Praga bode te novice gotovo vesela.

(Slov. napis.) Na poslopji c. kr. okr. sodnije v Šmarji bode poslej tudi slov. napis a predno je prišlo do tega, bilo je treba povelja — iz Dunaja. Niti v Celji, niti v Gradci bode gospódi to ljubo, tem bolj pa slov. ljudstvu, ker vidi, da ima vsaj na Dunaji še gospósko, ki ni gluha za njegove želje.

(Kmetijska podružnica) v Ormoži ima v nedeljo, dne 17. februvarija svoj letni občni zbor v gostilni g. Fr. Kapusa in bode na njem g. Fr. Matijašič, potovalni učitelj, govoril o sadjereji in nje koristi. Zbor vrši se k malu po pozni službi božji.

(Kat politično društvo) na Slatini obhaja v nedeljo, dne 17. februvarija, ob 3¹/₂, uri popoldne javni občni zbor in sicer v hiši g. Fr. Ogrizka, trgovca pri sv. Križi. Pri njem izvoli se nov odbor in bode govor o vzboljšanju kmetijstva in ljudske sole. Vse ude in prijatelje slov. kmeta vabi prijazno Odbor.

(Leposlovni listi.) V Ljubljani izhaja razven „Dom in Svet“ še „Ljubljanski Zvon“, za odrasle, „Vrtec“ pa za otroke, vsak po edenkrat v meseci in vsak stori, kar obeta, za svoje bralce. Za povzdigo cerkv. petja se trudi pa, tudi v Ljubljani, „Cerkv. glasbenik“.

(Petindvajsetletnica.) Slovanska Čitalnica na Ptujem bode letos 25letnico svojega obstanka in delovanja slovesno praznovala.

(Odpoved.) Vsled smrti cesarjeviča Rudolfa odpade ples v kostumah, ki bi se imel vršiti dne 24. t. m. v narodni čitalnici Ptujski. Odbor.